

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 135.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789558576/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

fredshed paa flere umiskjendelige Maader, men især ved at kaste sin Hat ned ad alle Trapper og sparke til den, indtil den naaede ud paa Gaden. Her tog han den op, og inderlig fornøiet ved at betragte de forskjellige Buler, den havde modtaget paa denne Tour, trykkede han Lægens Haand og foer afsted paa Apotheket. Da han vendte tilbage, var Vilhelm falden i Søvn, og vaagnede først da Capitainen en Times Tid efter kom for at see til ham.

Han undlob? spurgte han ængstelig og med Anstrengelse.

Nei, sagde Capitainen, men vær nu blot rolig; imorgen skal jeg fortælle Alting. Sagerne staae meget bedre end Nogen af os havde ventet, naar Du nu blot vil ligge stille, at Du snart kan komme paa Stylterne igjen. Men nu skal Du min Sjæl sove, imens jeg hviler mig en Smule herhenne ved Kakkellovnen, indtil jeg igjen skal paa Farten, og Augusta bringer mig en Dram, jeg ærligt har fortjent.

Felix vilde gjerne have sin Nysgjerrighed stillet, men Capitainen sagde ham, at han havde godt af at vente, og af at tage sig en Snaps med og følge ham ud paa Eventyr. Han undrede sig over Capitainens Hemmelighedsfuldhed og over at han sagde Du til dem allesammen.

Tak, Du Smaa, sagde Capitainen, da Augusta hurtigt havde arrangeret en lille Anretning, Du er en god Tøs. De have været slemme ved Dig, men nu skal det Fanden tage mig være forbi, tro Du mig. Herefter skal Ingen kunne gjøre Dig Fortræd. Naa, græd nu ikke; vi have Alle Grund til at være glade.

Naar blot Vilhelm maatte leve, hulkede hun.

Vist saa, afbrød Capitainen hende; han er jo uden Fare, og er en sund og stærk Dreng, der ikke kreperer af saa lidt.

Augusta gik hen til Sengen, men kom snart tilbage og satte sig paa en Skammel ved Capitainens Fodder.

Han sover, sagde hun imedens hun bestandigt havde Øinene fæstede paa Sengen, han sover, saa vil jeg ogsaa haabe, at Gud sparer hans Liv, for at jeg kan vise ham at jeg ikke er utaknemmelig for hvad han har gjort imod mig. O da denne fornemme Dame fornærmedes ved at see mig, da – og en næsten overjordisk Salighed straaled af hendes Øine – da sagde han, at jeg var hans Forlovede. Jeg veed vel, tilføiede hun med Ydmyghed og vendte sit Ansigt bort, det var kun for at forsvare mig; o, men han vilde jo ikke have forsvaret mig, dersom han ikke holdt af mig; – der har aldrig været Nogen før, der